

[Henry Christensen.]

det indkomstpoltiske sigte, og sagde: vel har vi ingen muligheder for at trænge igennem med en fornuftig ændring under den løbende overenskomst, men det bør være klart, at konsekvensen er, at vi fra landets regering og organisationer må have vilje til at søge at grundlægge en samfundsøkonomisk og socialt afbalanceret indkomstpolitik fra det tidspunkt, da nye overenskomster skal træde i kraft.

Dette søges tilgodeset gennem det dagsordensforslag, der er fremsat af de tre regeringspartier. Der er altså en politisk tilkendegivelse i dette forslag; der er et pålæg til regeringen om at føre en aktiv politik i forbindelse med den kommende indkomststudvikling med det formål at sikre beskæftigelse og afsætning i dette land. Og der er den anden ting i den politik, der lægges op til, det, som det også måtte være en vigtig ting at fastholde, at kunne vi ikke komme så langt, som vi havde ønsket i henseende til at begrænse omkostningsstigningerne til gavn for danske lønmodtagere fremfor nogen, så måtte i hvert fald det aktuelle sigte, at omkostningerne ikke uhemmet skulle løbe i vejret, fastholdes. Derfor er der mening i, at kunne man ikke få tilslutning til at gøre det på direkte vis, måtte man bruge en mere indirekte, lidt mere kompliceret vis — det er jeg da enig med hr. Per Hækkerup i. Han kunne jo bare støtte det, som var det allerfornuftigste, så kunne der måske være skabt basis for det. Derfor er der mening i at sige: får vi nu også den anden dyrtidsportion som følge af julipristallet, så er det vigtigt at skabe mulighed for, at denne ikke omsætter sig i omkostningsniveauet, der ikke må stige så meget, at vi ikke kan udnytte de eksportmuligheder, som dette samfund af hensyn til sin indtjening, af hensyn til sin valutabalace og af hensyn til sin beskæftigelse har så kolossalt meget brug for.

Så kan man da godt sige, at nu giver man statstilskud til arbejdsgiverne. Tror man, det er komplet ligeegyldigt, hvor høje omkostningerne er her i Danmark? Tror man, de ved enhver lejlighed bare kan omsættes i de afsætningspriser, man kan få osv.? Det ved man jo ikke er tilfældet. Man ved, at dette land har brug for at hindre, at omkostningerne får lov at løbe alt for løbsk, og det er den foreslåede ordning under de givne

forhold et konstruktivt bidrag til; den løber præcis, til de nye overenskomster træder i kraft, og det vil altså sige, at arbejdsgiverne ved, at det er ikke noget, de kan regne med længere end til den tid. Derfor er der, en omkostningsfaktor, de må tage i betragtning, og derfor gives der en chance, en ekstra chance, for det kommende halve år. Jeg anser dette for vigtigt.

Jeg anser det for det tredje naturligvis også for nødvendigt, at vi under de givne omstændigheder må gennemføre en yderligere begrænsning af forbruget. Jeg er godt klar over, at socialdemokratiet for en måned siden forklarede, at vi kunne øge forbruget stærkt. Vi kunne sænke skatterne. Vi kunne lempe finanspolitikken. Jeg tror ikke, man tør hævde det i dag. Jeg tror, man i dag må erkende, at det var et totalt fejlsyn. Nu kan man så sige til os: Ja, vel, men så tør vi ikke gå videre — sådan trækkes man jo med i sine synspunkter. Ingen kan naturligvis garantere, hvordan udviklingen er om nogle måneder. Jeg har den betænkelighed, det skal jeg ikke lægge skjul på, ved at bruge momsens nu, at man siger, at derved tager man lidt forskud på noget af det jeg gerne vil med vor skattelovgivning, nemlig en omfattende skattereform. På den anden side må jeg sige, at skal vi gennemføre en forbrugsbegrænsning, har vel alle været enige om, at momsens var et moderne middel at anvende, og dernæst, at den dag, hvor vi har fået en bedre økonomisk balance, må det være klart, at så skal dette omsættes først og fremmest i en nedsættelse af indkomstskatterne, når pengepolitikken har fået, hvad den skal have.

Jeg vil gerne sige, at det led, der var i statsministerens oplæg af 30. april om at sænke de offentlige udgifter i det næste finansår i forhold til det planlagte med 400 mill. kr., går jeg naturligvis ud fra står uantastet fast i den økonomiske politik, der nu tilrettelægges. Det er altså ikke til finansiering af øgede offentlige udgifter, den nuværende stramning skal anvendes. Den skal bruges til at sikre dette land den fornødne modstandskraft. Og viser det sig så, at vi, hvad ingen af os kan vide, får mulighed for til efteråret at lempe, så har det jo aldrig faldet nogen regering vanskeligt at lempe, når det var nødvendigt. Problemet var, at man måske lempede for tidligt eller for